93-1-L

93-1-L

Número de registre: 1-1993. Recurs d’inconstitucionalitat

SENTÈNCIA DEL DIA 15 DE MARÇ DE 1994

BOPA núm. 21, del 16 de març de 1994

En nom del Poble Andorrà,

El Tribunal Constitucional,

Atès el recurs d'inconstitucionalitat 93-1-L interposat pel cap de Govern en data de 31 de desembre de 1993, sol·licitant que siguin declarats contraris a la Constitució els articles 2.1, 2.2, 7.1, 7.2, 17, 20, 22.4 i 22.5 de la Llei qualificada de la nacionalitat aprovada pel Consell General el dia 3 de setembre de 1993, i publicada al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra el dia 28 de setembre de 1993,

Vista la Constitució,

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional,

Vist l'aute del Tribunal Constitucional de 17 de gener de 1994 en relació al recurs 93-1-L,

Vistes les contestacions del síndic general registrades al Tribunal Constitucional el dia 1 de febrer de 1994,

Vistes les observacions del Ministeri Fiscal registrades al Tribunal Constitucional el dia 1 de febrer de 1994,

Vistes les conclusions presentades i signades pel subsíndic general registrades al Tribunal Constitucional el dia 15 de febrer de 1994,

Vistes les conclusions del cap de Govern registrades al Tribunal Constitucional el 15 de febrer de 1994,

Escoltat el magistrat ponent, Sr. François Luchaire,

Quant a les normes aplicables

Considerant que:

- Per justificar la seva demanda, el demandant invoca:

. el principi d'igualtat,

. les regles de dret internacional públic,

. el principi de la unitat familiar,

. el principi de la no retroactivitat de les lleis menys favorables i de les normes

restrictives de drets individuals,

- Aquests diferents principis o regles s'han de conciliar amb les normes constitucionals que fan referència a la nacionalitat,

- En les conclusions anteriorment esmentades, presentades pel Consell General representat pel subsíndic general, es planteja una qüestió relativa a la constitucionalitat de determinades disposicions de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional; però la resposta a aquesta qüestió no és processalment pertinent ni resulta necessària la seva resolució pel litigi pel qual s'apel·la el Tribunal Constitucional; per tant, no és procedent que aquest l'examini.

Pel que fa referència al principi d'igualtat

Considerant que:

- La Constitució afirma el principi d'igualtat d'una manera general en els seus articles 6.1, 6.2 i 10.3, i particularment entre els cònjuges i entre els fills en el seu article 13.3, com també entre ciutadans andorrans per accedir a les funcions i als càrrecs públics, en el seu article 25.

- Aquest principi implica que, en situacions similars, han d'ésser aplicades normes similars.

- Per contra, el principi d'igualtat no s'oposa al fet que el legislador dicti disposicions diferents per regular situacions diferents, a condició, tanmateix, que les disposicions diferents siguin justificades per la diferència de situacions i siguin congruents amb l'objecte de la llei que les conté.

Pel que fa referència a les regles de dret internacional públic

Considerant que:

- Segons l'article 3.3 de la Constitució, "Andorra incorpora al seu ordenament els principis de dret internacional públic universalment reconeguts"; aquesta disposició figura en el títol I que la Constitució consagra a la sobirania d'Andorra; en conseqüència, s'ha d'interpretar com a límit d'aquesta sobirania i vinculant per al legislador.

- Segons l'article 5 de la Constitució, la Declaració Universal dels Drets Humans és vigent a Andorra; aquesta disposició figura en el títol II, que la Constitució consagra als drets i les llibertats que l'Estat andorrà ha de respectar, i vincula, en conseqüència, el legislador.

- Per aquestes dues raons, el mateix s'esdevé pel que fa a l'article 15 de la Declaració Universal dels Drets Humans, que disposa en primer lloc que tota persona té dret a una nacionalitat; en segon lloc, que ningú no pot ésser privat arbitràriament de la seva nacionalitat, i, en tercer lloc, que tot individu té dret a canviar de nacionalitat.

- En canvi, les convencions internacionals relatives a la nacionalitat no han estat ratificades per un gran nombre d'estats, per la qual cosa no es pot considerar que continguin principis universalment reconeguts, llevat que llurs preceptes siguin contemplats per les lleis dels països que no les han ratificades.

Pel que fa referència als principis relatius a la família

Considerant que:

- L'article 13.2 de la Constitució disposa que la família és l'element bàsic de la societat i que pertoca als poders públics promoure una política de protecció de la família.

- L'article 13.3 de la Constitució afirma que "els cònjuges tenen els mateixos drets i obligacions", i que "els fills són iguals davant la llei, amb independència de la seva filiació".

- Aquestes disposicions combinades no permeten al legislador dictar normes diferents per als fills que es troben en situacions similars, o que col·locarien un dels cònjuges en una situació inferior en relació a la de l'altre.

Pel que fa referència al respecte als drets individuals

Considerant que:

- La nacionalitat andorrana figura en el títol II que la Constitució consagra als drets i les llibertats; confereix al seu titular el gaudi dels drets polítics, com ho confirma el capítol III del títol II abans citat; la nacionalitat andorrana, en conseqüència, ha d'ésser considerada com un dret individual per a tots aquells que compleixen les condicions requerides per la llei per ésser-ne titulars.

La Constitució garanteix

- en el seu article 1 que Andorra és un Estat de dret,

- en el seu article 3.2 el principi de la seguretat jurídica,

- en el seu article 10.1 el dret a un procés degut, substanciat per un tribunal imparcial.

En conseqüència, la pèrdua d'un dret individual només pot derivar d'una decisió jurisdiccional, o d'una decisió administrativa susceptible de recurs davant el jutge.

Pel que fa referència al principi de no retroactivitat

Considerant que:

- En els termes del seu article 3.2, la Constitució garanteix el principi "de no retroactivitat de les disposicions restrictives de drets individuals o que comportin un efecte o estableixin una sanció desfavorables", com també el principi de seguretat jurídica.

- La llei no pot, sense atemptar contra aquests principis, col·locar el titular d'un dret individual en una situació menys favorable pel període anterior a la seva publicació.

Per contra, la llei, per al període posterior a la seva publicació, pot subordinar el manteniment d'una situació objectiva anterior, atribuïda originàriament o adquirida, a una nova obligació, a condició, tanmateix, de deixar als titulars d'aquesta situació un termini raonable per complir aquesta obligació, en defecte del qual aquesta nova exigència seria arbitrària.

Pel que fa referència als principis constitucionals relatius a la nacionalitat

Considerant que:

- L'article 7.1 de la Constitució remet a una llei qualificada la determinació de les normes d'adquisició, de conservació i de pèrdua de la nacionalitat, com també de totes les conseqüències jurídiques que se'n deriven.

- No hi ha impediment perquè, pel que concerneix la pèrdua de la nacionalitat, la Llei qualificada estableixi, per raó de la diferència de situacions, normes específiques per a les persones que hagin adquirit la nacionalitat andorrana després del seu naixement, normes que no es podran aplicar a les persones a les quals aquesta nacionalitat hagi estat atribuïda des del seu naixement.

- L'article 7.2 de la Constitució remet a la Llei la determinació dels termes i terminis en els quals la nacionalitat andorrana es perd com a conseqüència de l'adquisició o el manteniment d'una altra nacionalitat.

Això implica, d'una banda, que es deixi un termini raonable a cada persona concernida, per provar que no té, o bé que ha deixat de tenir, una nacionalitat estrangera, i, d'altra, que qui no aporti aquesta prova sigui privat de la nacionalitat andorrana, en condicions que, d'acord amb els articles abans citats de la Constitució, respectin el seu dret al jutge.

Sobre l'article 2.1

Considerant que:

- L'article 2.1 atribueix la nacionalitat andorrana al fill legítim o no, si almenys un dels seus progenitors és igualment nascut a Andorra, i a condició que tant els pares com els fills tinguin el seu domicili i la seva residència permanent al Principat.

- Aquesta disposició, que no és en ella mateixa contrària a la Constitució, s'ha d'examinar respecte d'aquesta en funció de l'objecte de la Llei que la conté i del conjunt de les situacions que aquesta

tendeix a regular.

- L'article 2.1 té per objecte fixar, pel que fa a la nacionalitat andorrana per raó de llur filiació, la situació dels fills nascuts a Andorra si un dels pares hi és també nascut.

- Aquesta situació ha d'ésser comparada amb aquella, considerada en l'article 11, dels fills que no han nascut a Andorra, però que poden adquirir la nacionalitat andorrana, igualment en funció de llur filiació, a conseqüència de l'adquisició de la nacionalitat andorrana per un dels pares que no ha nascut al Principat.

- En el primer cas, segons l'article 2.1 de la Llei deferida, a l'infant no se li atribueix la nacionalitat andorrana si un dels seus pares no compleix les condicions de domicili i de residència permanent, mentre que en el segon cas, segons l'article 11, l'infant adquireix la nacionalitat andorrana a partir del moment que només el titular de la pàtria potestat compleix la condició de residència.

- Aquesta exigència més severa per a l'infant nascut a Andorra, que per a l'infant que no hi ha nascut, condueix a una disparitat normativa sense congruència amb l'objecte de la Llei deferida i amb la diferència de situacions.

- En conseqüència, l'article 2.1 és contrari a la Constitució.

Sobre l'article 2.2

Considerant que:

- L'article 2.2 disposa que els infants trobats i els infants nascuts a Andorra de pares desconeguts tindran la nacionalitat a la qual puguin aspirar, des que serà establerta, però que la possessió d'estat durant 18 anys els donarà el dret de conservar la nacionalitat andorrana a condició que renunciïn a qualsevol altra nacionalitat possible.

- Aquesta disposició no regula la situació dels infants nascuts a Andorra de pares apàtrides o de pares estrangers, i als quals les lleis estrangeres no atribueixin la nacionalitat de cap dels dos pares.

- Aquesta situació no està contemplada per l'article 8.1 de la Llei deferida que, en subordinar l'adquisició de la nacionalitat andorrana a la pèrdua d'una nacionalitat estrangera, només afecta els infants que en el moment del seu naixement tenien una nacionalitat estrangera, i no afecta aquells als quals no es pot atribuir cap nacionalitat en el moment de llur naixement.

- Tant si es tracta de la voluntat del legislador com d'una llacuna de la Llei, en resulta per a aquests infants una diferència de normes aplicables en la mesura que no tenen la possibilitat de conservar la nacionalitat andorrana per una possessió d'estat de 18 anys.

- Els infants nascuts a Andorra, als quals no pot ésser atribuïda una nacionalitat per manca de filiació determinada, es troben en una situació semblant a la dels infants als quals no pot ésser atribuïda cap nacionalitat, a causa de la condició d'apatrida dels seus pares, o del fet que cap llei estrangera no els hi reconegui la nacionalitat d'un dels seus pares.

- A aquestes dues categories d'infants se'ls han d'aplicar les mateixes normes relatives als efectes de la possessió d'estat.

- En conseqüència, l'article 2.2 és contrari a la Constitució.

Sobre l'article 7.1

Considerant que:

- L'article 7.1 disposa que els fills d'una persona estrangera esdevinguda andorrana per matrimoni i que no són fruit d'aquest matrimoni no podran adquirir la nacionalitat andorrana.

- Aquest article és susceptible de dues interpretacions.

- La primera interpretació, estrictament gramatical, d'aquesta disposició dóna lloc a una incapacitat definitiva d'adquirir la nacionalitat andorrana; col·loca, doncs, les persones concernides en una

situació de desigualtat respecte a tota altra persona susceptible d'adquirir aquesta nacionalitat per naturalització o per qualsevol altre mode.

- Segons una segona interpretació d'aquest article, de caràcter lògic, la norma no resol el problema de l'adquisició col·lectiva de la nacionalitat andorrana per part dels fills per raó del matrimoni d'un dels pares.

- Tractant-se en aquest cas de fills d'una mateixa parella, fent una distinció entre els fills segons si són nascuts abans o després de la celebració del matrimoni, l'article 7.1 atempta contra l'article 6.1 de la Constitució, que disposa que "Ningú no pot ésser discriminat per raó de naixement", com també contra el seu article 13.3, que disposa que "Els fills són iguals davant de la llei, amb independència de la seva filiació".

- Finalment, la situació del fill menor d'una persona esdevinguda andorrana per matrimoni no presenta, en relació a la situació del fill menor d'una persona que ha adquirit aquesta nacionalitat per algun altre procediment o mode, especialment per naturalització (articles 9 i 11 de la Llei deferida) una diferència de situació que justifiqui una norma diferent relativa a l'adquisició de la nacionalitat andorrana.

- En conseqüència, l'article 7.1 és contrari a la Constitució.

Sobre l'article 7.2

Considerant que:

- L'article 7.2 retira la nacionalitat andorrana al cònjuge que ha adquirit aquesta nacionalitat per matrimoni si aquest s'ha anul·lat o s'ha dissolt per causa diferent a la mort, llevat que aquest cònjuge hagi posseït la nacionalitat andorrana durant més de set anys.

- Segons l'article 6 de la Llei deferida, el matrimoni només permet d'adquirir la nacionalitat andorrana si l'interessat prova que no té una altra nacionalitat, el que podria suposar una exigència de prèvia apatrídia.

- Si l'interessat no té o no ha recuperat una altra nacionalitat, la retirada de la seva nacionalitat andorrana el priva de tota nacionalitat, contràriament a l'article 15 de la Declaració Universal dels Drets Humans, que disposa que tota persona té dret a una nacionalitat.

- A més, l'article 13.3 de la Constitució disposa que "Els cònjuges tenen els mateixos drets i obligacions".

- L'eventualitat de la pèrdua de la nacionalitat andorrana adquirida per matrimoni, que fa de l'interessat un apàtrida, col·loca aquest darrer en una situació inferior a la de l'altre cònjuge, contràriament a la disposició abans citada de l'article 13.3 de la Constitució.

- Per acabar, segons l'article 9.4 de la Constitució, ningú no pot ésser condemnat o sancionat per accions o omissions que en el moment de produir-se no constitueixin delicte, falta o infracció administrativa.

- La pèrdua de la nacionalitat andorrana per raó de nul·litat o dissolució d'un matrimoni constitueix una sanció per un fet que, llevat del cas d'un matrimoni purament fictici o contret amb frau a llei, no pot implicar aquesta conseqüència.

- Per tant, l'article 7.2 és contrari a la Constitució.

Sobre l'article 17

Considerant que:

- L'article 17 retira la nacionalitat andorrana al menor que passa sota la pàtria potestat exclusiva d'un estranger per causa d'adopció o de legitimació.

- L'article 15 de la Declaració Universal dels Drets Humans disposa que ningú no pot ésser privat arbitràriament de la seva nacionalitat.

- Aquesta disposició, que pretén reduir els casos d'apatrídia, s'oposa al fet que una persona sigui privada de tota nacionalitat per una raó que no depèn d'ella.

- Aquesta norma s'ha de conciliar amb l'article 7.2 de la Constitució, que disposa expressament que l'adquisició d'una nacionalitat diferent de la nacionalitat andorrana implica la pèrdua d'aquesta nacionalitat en els termes i terminis fixats per la llei.

- Era permès al legislador de preveure la pèrdua de nacionalitat andorrana del menor que adquireix una nacionalitat estrangera en passar, o després d'haver passat, sota la pàtria potestat exclusiva d'un estranger; però no li era permès retirar la nacionalitat andorrana quan l'adopció o la legitimació abans citada no s'acompanya, o no va seguida, de l'adquisició d'una altra nacionalitat.

- En conseqüència, l'article 17 és contrari a la Constitució.

Sobre l'article 20

Considerant que:

- L'article 20 disposa que qualsevol que ha adquirit la nacionalitat andorrana en les condicions previstes pels articles 5 de les redaccions del Codi de la nacionalitat de 1977 i de 1985, i pels articles 5, 8, 9 i 11 de la Llei deferida perd aquesta nacionalitat, si no conserva o no ha conservat el domicili i la residència efectiva, exclusiva i sense interrupció al Principat, almenys d'ençà de deu anys a comptar des del moment de l'adquisició.

- El principi d'igualtat no s'oposa al fet que situacions diferents siguin objecte de normes diferents, a condició que aquestes darreres siguin justificades per la diferència de situacions i tinguin congruència amb aquestes i amb l'objecte de la llei que les conté.

- Les persones a les quals la nacionalitat andorrana és atribuïda des del seu naixement es troben en una situació diferent d'aquelles que han adquirit aquesta nacionalitat després del seu naixement.

- Per tant, és permès al legislador d'exigir d'aquell que ha adquirit la nacionalitat andorrana una

prova particular i raonable d'integració al Principat, sense exigir-la d'aquell al qual aquesta nacionalitat ha estat atribuïda originàriament pel fet del seu naixement.

- Aquest principi, tanmateix, s'ha de conciliar amb altres principis de valor constitucional, i especialment amb aquell que resulta de l'article 15 de la Declaració Universal dels Drets Humans, el de la seguretat jurídica que resulta de l'article 3.2 de la Constitució, com també el de la protecció de la família que resulta de l'article 13.2 de la Constitució.

- En aquest sentit, l'article 20, en fer córrer el termini de conservació a Andorra del domicili i la residència efectiva a comptar des de l'adquisició de la nacionalitat andorrana, fins i tot si aquesta adquisició és anterior a la publicació de la Llei deferida, obliga a examinar successivament la situació de les persones concernides, segons hagin adquirit la nacionalitat andorrana abans o després de la publicació de la Llei deferida.

A: En allò que concerneix les persones que han adquirit la nacionalitat andorrana abans de la publicació de la Llei deferida.

Considerant que:

- Quan la condició de domicili i de residència efectiva fixada per l'article 20 no es compleix, aquest article retira la nacionalitat andorrana als qui l'han adquirida en aplicació dels articles 5 dels Codis de la nacionalitat de 1977 i de 1985, és a dir, abans de la publicació de la Llei deferida.

- El fet de privar de la seva nacionalitat una persona per no haver complert, abans de la publicació de la Llei deferida, una condició fixada per aquesta i sense que aquesta persona tingui la possibilitat de regularitzar la seva situació d'acord amb la nova Llei, constitueix una privació arbitrària de la nacionalitat, contrària tant a l'article 15 de la Declaració abans citada com a l'article 3.2 de la Constitució.

- En conseqüència, els mots "dels articles 5, en totes les redaccions del Codi de la nacionalitat andorrana dels anys 1977 i 1985 i" són contraris a la Constitució.

B: En allò que concerneix les persones que han adquirit la nacionalitat andorrana després de la publicació de la Llei deferida.

Considerant que:

- L'article 20, tot imposant, per conservar la nacionalitat andorrana, una obligació de domicili i de residència efectiva a les persones que han adquirit aquesta nacionalitat després de la publicació de la Llei deferida, no té efecte retroactiu en la mesura que el termini de domicili i de residència efectiva així exigit només comença a córrer a partir d'aquesta adquisició, per tant, posteriorment a la publicació de dita Llei.

- Atès que aquest article no s'aplica a tots els casos d'adquisició de la nacionalitat andorrana que són fixats per la Llei deferida, convé examinar si les normes diferents que en resulten són justificades, sigui per una diferència de situació sigui per l'aplicació d'un principi constitucional.

- L'article 20 no priva de la nacionalitat andorrana per raó del no compliment de l'obligació abans citada els qui haurien adquirit aquesta nacionalitat per aplicació dels articles 4 i 6 de la Llei deferida; tractant-se de l'adquisició d'aquesta nacionalitat per un infant (article 4) o per un cònjuge per raó del seu matrimoni (article 6), aquesta norma troba la seva justificació en l'objectiu constitucional de protecció de la família, que resulta de l'article 13.2 de la Constitució.

- Per contra, l'aplicació de l'article 20 al menor que ha adquirit la nacionalitat andorrana en virtut de l'article 11 de la Llei deferida pot conduir al fet que el menor sigui privat de la nacionalitat dels seus pares i, per tant, a una situació contrària al deure imposat als poders públics per l'article 13.2 abans citat de la Constitució.

- En conseqüència, els mots "i 11" són contraris a la Constitució.

Sobre els articles 22.4 i 22.5

Considerant que:

- L'article 22.4 disposa que tota persona que en aplicació de les disposicions legals successives des l'11 de març de 1977, ha adquirit o recobrat ("readquirit", segons el text de la Llei) la nacionalitat andorrana, o a qui aquesta nacionalitat ha estat reconeguda, conservant una o més nacionalitats,

haurà de provar haver-la o haver-les perdut.

- El mateix article precisa que aquesta persona disposarà d'un termini de cinc anys, a comptar des de l'entrada en vigor de la Llei deferida, per prendre les disposicions necessàries i que, esgotat aquest termini, és a dir, en el sisè any a comptar des de la publicació de la Llei deferida, n'haurà d'haver provat la pèrdua efectiva.

- L'article 22.5 disposa que, esgotat aquest termini sense que l'interessat hagi provat aquesta pèrdua, hom considerarà que ha renunciat a la nacionalitat andorrana i que en serà desposseït automàticament, sense que sigui necessari pronunciar una decisió administrativa o jurisdiccional.

- L'article 22.4 imposa una obligació, mentre que l'article 22.5 determina la sanció aplicable en el cas que aquesta obligació no sigui satisfeta.

- En aquest cas concret, l'obligació és inseparable de la sanció i inversament, els articles 22.4 i 22.5 formen així un conjunt indissociable, la conformitat del qual amb la Constitució hom ha d'examinar.

- Per raó dels termes dels articles 7.1 i 7.2 de la Constitució, incumbeix al legislador fixar d'una manera clara i precisar les normes relatives a la pèrdua de la nacionalitat i, especialment, els termes i terminis en els quals s'esdevé aquesta pèrdua.

- L'article 22.4 de la Llei deferida, en establir una obligació sobre aquell que, en aplicació de les disposicions en vigor des de l'11 de març de 1977, ha adquirit, ha recobrat o li ha estat reconeguda la nacionalitat andorrana tot conservant una altra nacionalitat, no aporta cap precisió per a aquell que ha adquirit, ha recobrat o li ha estat reconeguda la nacionalitat andorrana abans d'aquesta data, ni tampoc per a aquell que no havia conservat una nacionalitat estrangera quan la nacionalitat andorrana li va ésser reconeguda, sinó que ha adquirit aquesta nacionalitat estrangera després d'aquest reconeixement.

- L'article 22.5 no estableix cap procediment de constatació de la pèrdua de la nacionalitat andorrana.

- La nacionalitat andorrana figura en el títol II que la Constitució consagra als drets i les llibertats, i confereix al seu titular drets polítics, com ho confirma el capítol IV del títol II abans citat de la

Constitució.

- La nacionalitat andorrana és, doncs, un dret individual per a tots aquells que compleixen les condicions requerides per la llei per ésser-ne titulars.

- La pèrdua de la nacionalitat andorrana, expressament prevista per l'article 7.2 de la Constitució, només pot afectar l'exercici futur d'un dret individual i de cap manera no qüestiona el seu exercici passat.

- Per contra, segons l'article 1 de la Constitució, Andorra és un Estat de dret; la Constitució garanteix en el seu article 3.2 el principi de la seguretat jurídica i, en el seu article 10.1, el dret a la jurisdicció, com també a un procés degut, substanciat per un tribunal imparcial predeterminat per la llei.

En conseqüència, no és pot privar d'un dret individual a una persona i, per tant, de la nacionalitat andorrana tret que aquesta privació sigui fruit d'una decisió judicial o d'una decisió administrativa susceptible d'ésser recorreguda davant d'un jutge.

- A més, la retirada d'una nacionalitat sense la possibilitat d'un recurs jurisdiccional, constitueix una privació arbitrària, en violació de les disposicions de l'article 15 de la Declaració Universal dels Drets Humans.

- En conseqüència, l'article 22.5, que preveu la pèrdua de la nacionalitat andorrana, sense cap decisió jurisdiccional o administrativa susceptible de recurs davant el jutge, és contrari a la Constitució.

- Segons l'article 44.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, la declaració d'inconstitucionalitat comporta la nul·litat de la norma impugnada.

- L'article 7 de la Constitució obliga la Llei qualificada a determinar les condicions de la pèrdua de la nacionalitat andorrana de les persones que han adquirit o conservat una altra nacionalitat.

L'article 22.4, a conseqüència de la nul·litat de l'article 22.5, no satisfà l'exigència de l'article 7 de la

Constitució.

En conseqüència, l'article 22 paràgraf quart i cinquè de la Llei deferida es contrari a la Constitució.

D E C I D E I X :

En la Llei qualificada de la nacionalitat de 3 de setembre de 1993, publicada al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra el dia 28 de setembre de 1993, són declarats contraris a la Constitució i per tant nuls i sense efecte:

- l'article 2.1

- l'article 2.2

- l'article 7.1

- l'article 7.2

- l'article 17

- a l'article 20, els mots "dels articles 5, en totes les redaccions del Codi de la Nacionalitat Andorrana dels anys 1977 i 1985 i", com també els mots "i 11"

- l'article 22.4

- l'article 22.5

I així, per aquesta la nostra sentència, que serà notificada al síndic general i al cap del Govern, que serà comunicada al Ministeri Fiscal, i serà publicada en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el quinze de març de mil nou-cents noranta-quatre.

Joan Josep López Burniol François Luchaire

President

Vice-president

Miguel Angel Aparicio Pérez Pere Vilanova Trias

Magistrat

Magistrat